

[Erling Olsen]

og det er disse initiativer, vi først og fremmest mener bør støttes.

Vi kan i øvrigt sige, at selv om holdningen er den samme til en række af disse problemer, mener vi nok, at det i den udformning, det har fået her, vil være noget kostbarere, end en kommende socialdemokratisk regering ville turde love. Jeg kan bl.a. sige, at vi mener, det er et principielt rigtigt langtidsmål at have en maksimumshusleje for uddannelsessøgende på højst 15 pct. af indkomsten, det er det, vi må stille imod på længere sigt; vi tror dog nok, at det for øjeblikket ville være for dyrt at tage et sådant skridt fuldt ud. Men at der på ungdomsboligområdet må gøres noget ekstra for at holde boligudgifterne nede, er vi enige i.

Vi har som sagt megen sympati for den holdning, der præger forslaget; men vi tror nok, at det er de konkrete lovinitiativer, som må have førsteprioritet.

Connie Hedegaard (KF):

Jeg skal indledningsvis sige, at jeg også taler på CDs og Kristeligt Folkepartis vegne.

Undervisningsministeren har taget fat i det gale udgangspunkt for forslagsstillerne. Forslagsstillerne mener, at det ikke er blevet lettere at være ung under denne regering. Man kan sige, det ikke er blevet let at være ung, og det bliver det formentlig heller aldrig, men mulighederne for de unge, tilbudene jobmæssigt, uddannelsesmæssigt, fritidsmæssigt osv., er blevet bedre under firkløverregeringen, det kan man ikke komme uden om, og jeg mener, at ungdomsledighedstallene vel nok er et af de bedste beviser.

Men da undervisningsministeren har gjort en del ud af dette, vil jeg godt gribe fat i en anden af forslagsstillerne forudsætninger, nemlig analysen af de unges ønsker og reaktionsmønstre, som efter konservativ opfattelse er helt forfejlet, som det er formuleret her.

At give regeringen skylden for BZere og grønjakker er jo i sig selv en absurd påstand, der vidner om en helt forbløffende forenklet analyse, endnu mere forenklet, end hvis man gav Københavns Kommunes boligforhold eller flygtningene skylden. Også det ville være uanstændige årsagsforklaringer, for det centrale er jo, at BZerne og andre unge gør oprør mod nogle ting, nogle normer, nogle

værdier, samtidig med at de har en længsel efter et fællesskab om noget og med nogen – for nu at sige det lidt kort.

Jeg synes også, det er forbløffende, at man i samme åndedrag kan konstatere, at BZerne er blevet trætte af indholdsløse løfter og derfor har taget ansvaret for egen situation, og så hævde, at løsningen ligger i »lighedsskabende« forslag. Jamen det, BZerne og andre unge – blot på andre måder – protesterer imod, er jo netop ensretningen, det, at de ikke får ansvar nok, den høje grad af styring, bureaukrati, kedsommelighed og konformitet. Derfor tager de sagen i egen hånd.

Netop ønsket om større frihed og mindre styring, større individualitet og mindre putten i bås er efter vores opfattelse faktisk en fællesnævner for ungdommen i 1980'erne på såvel højre- som venstrefløjen. Ønsket om en »lighedsskabende« politik er et levn fra den 1968-generation, som faktisk i vid udstrækning er den, nutidens unges oprør og opgør er rettet imod. Selvfølgelig, siger forslagsstillerne meget flot, men det er jo mildest talt ikke det, der lægges op til med dette forslag.

Jeg mener altså, at analysen dels er forkert, dels ikke hænger sammen med forslagsstillerne egen måde at gribe problemerne an på.

Men så til ønskesedlens enkelte punkter.

At foreslå revision af EFG-uddannelserne, fritidsuddannelserne osv. kan man jo kun opfatte som markeringsforslag, for forslagsstillerne kan jo ikke være uvidende om de udvalg, der netop nu sidder og arbejder med de ting. Der er andre, der for længst har været opmærksom på problemerne, og derfor er disse udvalg nedsat, og jeg synes ikke rigtig, at SF kommer med nogle konkrete forslag og ideer, som de udvalg eventuelt kunne arbejde videre med.

At foreslå indførelse af rabatkort til uddannelsessøgende, der benytter kollektiv trafik, er jo udmærket; blot kan man undre sig over, at hr. Carsten Andersens kommunikation til partiets SU-ordfører er så ringe, at han ikke ved, at det faktisk allerede ligger i regeringens SU-udspil og dermed er med i forhandlingerne om SU-reformen. Det samme kunne man sige om internationalisering af uddannelsesstøtten; den er gennemført til styrkelse af unges muligheder for at uddanne sig uden for landets grænser.